

Marc Elsberg

Zero

VAN HOLKEMA & WARENDORF

ISBN 978-90-225-7156-9

ISBN 978-94-023-0217-2 (e-boek)

NUR 332

Oorspronkelijke titel: *Zero*

Vertaling: Anne Marie Koper

Omslagontwerp en -illustratie: Johannes Wiebel | Punchdesign, München

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2014 by Marc Elsberg

© 2014 Nederlandstalige uitgave: Van Holkema & Warendorf, onderdeel van samenwerkende uitgeverijen Meulenhoff Boekeriej

Oorspronkelijke uitgave: Blanvalet Verlag, München

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Ursula
en voor mijn ouders

Woord vooraf

Zero leest misschien deels als een toekomstroman, maar alle technologie die hierin wordt beschreven bestaat al.

Door het verzamelen van data en geavanceerde computerprogramma's zijn ondernemingen al jaren in staat om ons gedrag op veel gebieden met een steeds grotere nauwkeurigheid te voorspellen. Daardoor kunnen ze ons interessante aanbiedingen doen – of niet. Er zijn ook ongelooflijk veel toepassingen voor persoonlijk gebruik. Steeds meer mensen verwachten een comfortabel, gezond, veilig, beter leven door software variërend van navigatiesystemen ('Via deze route kunt u de file omzeilen!') en fitness-apps ('Je aanbevolen hardlooppafstand voor de aankomende week...') tot virtuele coaches ('Stel je je de volgende situatie voor...'). Er zijn momenteel alleen nog geen commerciële toepassingen voor persoonlijke data.

Slimme brillen zijn in sommige landen al verkrijgbaar.

Toch is dit boek fictie. De personages zijn verzonnen; overeenkomsten met bestaande personen zijn onbedoeld en berusten geheel op toeval.

Achter in het boek vind je een verklarende woordenlijst.

Marc Elsberg, februari 2014

'Ken uzelf'

– Oud-Grieks spreekwoord

*'Wij geven vorm aan onze werktuigen en daarna vormen
onze werktuigen ons.'*

– Marshall McLuhan

'We willen dat Google je derde hersenhelft wordt.'

– Sergey Brin

*'De beste manier om de toekomst te voorspellen is door
haar zelf vorm te geven.'*

– Onbekend

Peekaboo777:

Zijn jullie er allemaal klaar voor? Hierna zijn we geen van allen nog veilig op deze wereld.

Teldif:

Klaar.

xxxhb67:

Klaar.

ArchieT:

Klaar.

Snowman:

Klaar.

Submarine:

Klaar.

Nachtuil:

Klaar.

Peekaboo777:

Oké. Daar gaan we!

Maandag

'Zitten er stenen in?' zegt Cynthia Bonsant kreunend, terwijl ze een verhuisdoos op het bureau van haar nieuwe kantoorgenoot tilt. Haar schouders worden bijna uit de kom getrokken door de doos.

'Een zwik coole gadgets,' zegt Jeff enthousiast. 'Testproducten voor de technologieredactie.' Hij haalt een plastic duikelaartje met knipperende ogen uit een doos vol technische apparaten en snoeren.

Cynthia wordt door een verlamdend gevoel van verveling overvallen. Technologieredactie! Geërgerd haalt ze haar hand door haar haar, vingerlange plukken, die daarna alle kanten op staan. Ze strijkt ze weer glad, terwijl ze haar blik door de nieuwe kantoortuin laat gaan, waarin de print- en onlinejournalisten van de *Daily* op elkaar gepropt zitten. Aan zes lange rijen tafels pakken oude en nieuwe collega's ijverig hun bezittingen uit, ze stapelen en ordenen alsof ze aan de lopende band van een postorderbedrijf in kantoorartikelen staan. Overal staan rijen beeldschermen opgesteld. Daartussen is het IT-team de laatste snoeren aan het vastmaken, die als een soort darmen aan de apparaten bungelen. Er komen steeds meer collega's met een doos voor hun buik binnen, ze banen zich een weg op zoek naar hun plek. Vanaf een reusachtige monitorwand voorin wordt een vloed van beelden van internationale nieuwszenders, websites en sociale netwerken over hen uitgestort. Daaronder een tikker voor de nieuwelingen: 'Welkom op de redactie van de *Daily!*'

'Redactie,' mompelt Cyn. 'Machinekamer zul je bedoelen.'

Ze buigt zich over haar eigen verhuisdoos.

Geen coole gadgets.

Resoluut zet ze haar versleten blikje met pennen voor het nieuwe beeldscherm. Daarnaast legt ze een notitieblok.

Als ze weer opkijkt, is Jeff gestopt met opruimen en kijkt hij geïnteresseerd naar zijn scherm. Ook de andere collega's hebben hun

lopendebandwerk onderbroken en staan in groepjes voor de beeldschermen te fluisteren.

‘Waanzinnig,’ mompelt Jeff, terwijl hij over de stoppels van zijn kin wrijft. ‘Moet je dit zien!’

Op dat moment komt de hoofdredacteur zijn kamer uitgestormd. Anthony Heast.

‘Laat de uitzending op de videowand zien!’

Vervolgens verschijnen er op alle schermen dezelfde beelden: be-wogen luchtopnamen van een golfbaan. In het bos erachter is her een der een dak te zien. Op een ervan wappert de *stars and stripes*-vlag.

‘Een drone... Hij wordt aangevallen door een drone...’ stamelt Jeff.

Nu herkent Cyn de Amerikaanse president ook. Er ligt een bal klaar voor de afslag. Naast hem zijn vrouw, twee driving ranges verderop meppen hun twee kinderen ongeïnteresseerd tegen de bal. Op een paar meter van de presidentiële familie vandaan staan vijf beveiligers met zonnebrillen op.

‘Deze beelden van het vakantieverblijf van de president worden sinds enige seconden live over het internet verspreid,’ zegt een opgewonden tv-presentator vanaf de videowand. ‘Kort daarvoor heeft een organisatie met de naam Zero het publiek en de media via sociale netwerken op de hoogte gebracht van deze actie. We weten nog niet hoe de drone het afweersysteem heeft weten te omzeilen, laat staan wat Zero van plan is!’

Terwijl de camera op de Amerikaanse president af vliegt, begint Cyns hart sneller te kloppen. Is er niemand die het ziet? Een paar collega’s gillen het uit van schrik. Zelfs de verhuizers onderbreken hun werk om naar de videowand te kijken.

De president maakt een swing, slaat af en kijkt de bal na. Hij slaat met zijn clubhoofd in het gras en roept de bal iets na. Geen beleefd-heden, denkt Cyn, afgaand op zijn grimas. Dan verstart zijn blik. Hij heft zijn arm en wijst met een vinger naar de camera. Hij draait zich om naar zijn lijfwachten en rent vervolgens naar zijn vrouw en zijn van angst verstijfde kinderen. Beveiligers gaan achter hem aan. Uit het bos duiken twee donkere terreinwagens op. De grasmat wordt door de wielen omgeploegd, terwijl de beveiligers zich beschermend op de president en zijn gezin werpen.

Er komt een groep mannen tussen de bomen en de overdekte dri-ving range vandaan. Een paar van hen rennen naar de presidentiële

familie. De anderen kijken zenuwachtig om zich heen, turen door een verrekijker, typen koortsachtig op smartphones of tablets of schreeuwen in hun headsets.

De zwerm beveiligers loodst de *first family* snel in de voorste auto. Aarde en graspollen vliegen in het rond, terwijl de auto het bos in spuit. Pas nadat Cyn een keer diep heeft ademgehaald, merkt ze dat ze van opwinding haar adem had ingehouden.

Haar hart slaat weer op hol omdat de vliegende camera het voertuig door de gaten in het bladerdak boven de straat in het vizier houdt. De tweede auto sluit aan. Uit de ramen hangen mannen met machinegeweren die de hemel afzoeken, totdat de terreinwagen bij een groot gebouw aankomt en in de garage verdwijnt.

'Goed,' zegt de televisiepresentator snel, terwijl de deur achter hen dichtgaat. 'De president en zijn gezin lijken vooralsnog in veiligheid gebracht.'

'Is onze live tikker klaar?' roept Anthony terwijl hij zijn stropdas losmaakt. 'Kunnen we de feed op onze website plaatsen? Titel: "Aanval op Amerikaanse president..."'

Opgewonden stemmen uit de machinekamer brengen hem tot zwijgen. Op onscherpe beelden uit een felverlichte garage ziet Cyn de twee terreinwagens. Gespannen stappen de president, zijn gezin en hun bewakers uit de auto's. Ze hebben helemaal niet in gaten dat er drones zijn binnengedrongen. Totdat een van de kinderen begint te schreeuwen. En ze het weer op een rennen zetten. Alsof ze door een zwerm horzels zijn omsingeld, denkt Cyn, terwijl er een rilling door haar heen gaat.

Beschermd door lijfwachten bereikt de presidentiële familie de uitgang van de garage, terwijl twee achtergebleven bewakers hulpeloos met hun geweren in de lucht zwaaïen. Achter hen zoemt een vuistgrote schaduw door de ruimte.

'Fuck! Hoe zijn die hier naar binnen gekomen?' buldert een van hen en hij richt de loop van zijn geweer op de camera. De beelden op de videowand gaan over in een vaag patroon van muren, auto's en mensen, begeleid door een oorverdovend lawaai van schoten. Dan worden de schermen zwart en komen er weer presentatoren in beeld, die druk door elkaar heen praten.

Er gaat een collectieve zucht door de machinekamer. Cyn weet niet of het van opluchting of ontzetting is.

‘Shit!’ roept Jeff, zodra er weer beelden binnenkomen. ‘Er is nog een camera aanwezig!’

Heen en weer lopende benen vanuit kikkerperspectief. Ergens houdt de camera zich verborgen als een diertje dat door jagers wordt belaagd. Cyn merkt dat ze onwillekeurig met het beestje meeleeft. Hoewel het misschien wel de president wil vermoorden.

‘Er zijn er nog een paar, Chuck!’ schreeuwt de stafchef Erben Pennicott in zijn telefoon. Van spanning balt hij zijn vrije hand tot een vuist. Op de schermen van de computers en televisies in Erbens werkkamer is te zien hoe de presidentiële familie en de lijfwachten bij de deur naar de volgende ruimte aankomen. Alleen twee paar stevige zwarte schoenen blijven in beeld. Opeens raast de camera erlangs, de president achterna. Er klinken schoten. En gegil. De camera vangt secondelang het beeld van de machtigste man ter wereld, zijn ogen groot van angst, zijn schreeuwende mond een donkere gat.

Verdomme! Verdomd nog aan toe! denkt Erben met een verbeterd gezicht. Deze beelden gaan de hele wereld over. En ze geven geen positieve indruk van de president. Geen spoor van superioriteit!

Na nog een geweersalvo wordt het scherm zwart. Met de telefoon aan zijn oor staart Erben naar de beeldschermen. Hij weet niet wie er heeft geschoten, zijn mensen of de drones? De stemmen van de televisiepresentatoren klinken door elkaar heen. Wat als de president of een van zijn familieleden geraakt is? Hij rent weg.

Soepel sprint hij door de gangen en vertrekken van het enorme gebouw. Opnieuw klinken er schoten. Nog één kamer, van het formaat waarin makkelijk tien mensen zouden kunnen wonen; de openstaande deur aan de andere kant van de kamer staat open. De kinderen van de president lopen als panisch schreeuwende dwergen onder bescherming van drie grote lijfwachten op hem af, daarachter de *first lady*, de president en nog een paar bewakers. Uit zijn ooghoeken ziet Erben een schaduw tussen hun voeten door glijpen. De stoet loopt hem voorbij, de beveiligers schieten lukraak naar de grond.

‘Zijn jullie gek geworden?’ schreeuwt hij tegen de mannen. ‘Waar is dat kutding?’ zegt hij, terwijl zijn blik tussen het schermpje van zijn telefoon en verschillende hoeken van de kamer heen en weer schiet.

‘Daar!’ roept een lijfwacht naast hem en hij richt zijn geweer op iets onder de bank.

Erben slaat zijn arm omhoog. Het schot knalt tegen het plafond, een wolk gruisdeeltjes daalt op hen neer.

‘Hou op met in het wilde weg te schieten!’ schreeuwt hij. Hij heeft de kleine lopende robot gespot. Snel trekt hij zijn jasje uit en gaat op de metalen spin af. Zoals een hondenvanger zijn net uitwerpt, gooit hij zijn jasje over het apparaat en werpt zich er bovenop.

‘O!’ roept een aantal aanwezigen op de redactie ontgoocheld uit, als het beeld weer wegvalt. Maar de teleurstelling duurt maar even. Er stijgt gejoel op zodra er beelden vanuit kikkerperspectief van een andere camera verschijnen. Daarop is Erben Pennicott te zien, die met een hand zijn op elkaar gepropte jasje aftast, totdat hij triomfantelijk zijn vuist omhoogsteekt. Tussen zijn sterke vingers spartelen een paar metalen beentjes. Met een paar snelle bewegingen trekt hij ze eraf. Hij onderzoekt de overgebleven muisgrote romp vakkundig met zijn handen.

‘Wat is het?’ vraagt Cyn. ‘Wat is hij aan het doen?’

‘Wat dat is?’ zegt Jeff. ‘Dat is een lopende minirobot met camera. Pennicott had als student al een internetbedrijf, dat hij voor miljoenen heeft verkocht. Hij weet veel van dit soort dingen.’ Een paar seconden later houdt de stafchef iets omhoog tussen zijn vingers, waarvan Cyn niet weet wat het is.

‘Een simkaart!’ klinkt de lage stem van Pennicott vanaf de beeldschermen, terwijl de bewakers druk naar andere camera’s zoeken. Vervolgens roept hij: ‘Schakel zo snel mogelijk alle lokale mobiele netwerken uit!’

Er valt een donkere schaduw over de overgebleven camera, de stemmen klinken opeens gedempt. Iemand heeft een jasje over de tweede lopende robot geworpen.

‘Wie of wat is Zero?’ buldert Anthony’s stem over de redactie. ‘Terroristen? Charly, heb jij al iets?’

‘Internetactivisten,’ antwoordt Charly, terwijl hij zich op zijn achterhoofd krabt. Hij behoort tot het meubilair van de *Daily*, Cyn kent hem nog van de printredactie. Ze zou zweren dat hij de dagen tot aan zijn pensioen aftelde, al een hele tijd. ‘Vergelijkbaar met Anonymous. Maar dan onbekender. Ze hebben een paar filmpjes op internet geplaatst met tips over hoe je je zogenaamd tegen de algemene controle

kunt beschermen. *The Citizen's Guerrilla Guide to the Surveillance Society.*'

'Nou, nu zijn ze niet meer onbekend. Jemig, wat een lef! Ik zou niet graag in hun schoenen willen staan op het moment dat de FBI hen te pakken krijgt!'

Cyn luistert een paar minuten naar het opgewonden gekakel van haar collega's, totdat het tot haar doordringt dat het speekwartier voorbij is. Er komen geen ongeautoriseerde beelden meer binnen vanuit het vakantieverblijf van de president. De verhuizers kruipen weer onder de bureaus om kabels aan te sluiten en schroeven vast te draaien.

'Wat nu?' vraagt Jeff.

'Nu gaan jullie er een stuk over schrijven!' antwoordt Anthony. Hij is een slimme gast van Cyns leeftijd, een manager en boekhouder, hoewel zijn kleren en kapsel verraden dat hij graag iets creatievers zou doen. Hij is door de eigenaren in deze functie aangesteld om de mediagroep 'klaar te maken voor de toekomst'. Die natuurlijk digitaal is. 'Jeff, Charly, jullie gaan research naar Zero doen. Graaf alles op wat er te vinden is! Cyn doet verslag van het onderzoek.'

'Internet is niet mijn terrein,' protesteert ze, terwijl ze in een verhuisdoos graait.

Zonder op te kijken zegt Jeff: 'Internet is het terrein van iedereen.'

'Geen doden, geen gewonden,' merkt Charly weinig enthousiast op. 'Als het hierbij blijft, is iedereen het overmorgen weer vergeten.'

'Maar tot die tijd melken we het verhaal uit!' roept Anthony opgewonden, terwijl hij met zijn armen in een doos zit. 'Waar zijn ze nou?' mompelt hij. 'O, daar!'

Trots houdt hij drie doosjes omhoog. Hij deelt ze aan Cyn, Charly en Jeff uit.

'Dan kunnen jullie het verhaal tenminste op een moderne manier brengen,' licht hij toe.

'Gaaf, man!' zegt Jeff opgewekt. 'De nieuwe *glasses!*'

Vlug scheuren zijn vingers de verpakking open. Hij haalt de bril eruit en zet hem meteen op. Vervolgens pakt hij zijn smartphone van het bureau.

'Wat is het?' vraagt Cyn aan Charly.

'Een databril, een cyberbril, of hoe je het ook wilt noemen,' bromt

hij. 'Die bril projecteert wat je anders op het schermje van je telefoon ziet.'

'Sinds wanneer bestaat er zoiets?'

'Kom op, Cyn,' reageert Jeff enigszins geamuseerd. 'Dat moet je toch weten! Google en andere partijen hebben de eerste modellen al in 2013 op de markt gebracht.'

'Een provider heeft ze ter beschikking gesteld om te testen,' zegt Anthony opgetogen. 'Sluit goed aan bij het thema!'

'Wat moet ik ermee?' wil Cyn weten. 'Ik ben een dagbladjournalist. Ik schrijf.'

'Live onderzoek en verslag doen. Met de bril kun je je omgeving continu in de gaten houden, terwijl je direct de benodigde informatie in beeld krijgt. Dit is de toekomst!'

Cyn draait het montuur in haar handen. 'Ik ben geen televisieverslaggever.'

'Iedereen is tegenwoordig verslaggever!' zegt Anthony belerend. 'Je kunt er maar beter snel aan wennen, anders ben je binnenkort overbodig.'

'Als iedereen tegenwoordig verslaggever is,' zegt Cyn mokkend, 'heb je me nu al niet meer nodig.'

'Ik hoor wat je zegt,' zei Anthony. 'Pas maar op, Cynthia, dat ik je niet aan je woord houd. Er zijn al computerprogramma's die zelfstandig stukken schrijven die je niet kunt onderscheiden van artikelen die door mensen geschreven zijn. Behalve misschien door het feit dat ze beter zijn,' zegt hij lachend. Hij komt zo dicht bij haar staan dat alleen zij hem kan horen en sist: 'Je staat toch al op mijn lijstje.'

Geërgerd wendt ze zich van hem af. Naast haar beweegt Jeff zijn hoofd heen en weer. 'Wow! Gaaf!'

Ze kijkt naar het montuur in haar hand. 'Het ziet eruit als een heel gewone bril.'

'Met opzet,' zegt Charly. 'De meeste mensen vinden het niet leuk als je in hun bijzijn met een slimme bril rondloopt. Ze zijn bang dat ze in de gaten worden gehouden of worden gefilmd.'

'Terecht,' zegt Jeff lachend.

'Waarschijnlijk nemen ze alles op wat ze zien en horen,' zegt Cyn. 'En dat wordt dan vast ergens opgeslagen.'

'Inderdaad, ja,' zegt Jeff grinnikend. 'Cyn wordt een brildrager voor

een bedrijf dat graag een inkijkje in het laatste geheime hoekje van haar leven wil hebben.'

'Je weet me er echt enthousiast voor te maken! Ik ben al blij dat ik mijn mobieltje aan de praat krijg.'

Op haar bureau ligt een mobiele telefoon met een ouderwetse hoorn eraan. Haar dochter heeft die twee jaar geleden aan haar gegeven om haar te plagen.

'Kom, ik zal de bril even voor je activeren,' zegt Jeff.

Cyn laat hem zijn gang gaan; ze zou er zelf waarschijnlijk uren mee bezig zijn, terwijl Jeff de draadloze verbinding tussen Cyns smartphone en de slimme bril binnen een seconde tot stand heeft gebracht.

'Zet hem eens op,' zegt Jeff. 'Geluid hoor je door trillingen die via het montuur op het bot achter je oren worden overgebracht.'

'Je houdt me voor de gek.'

'Nee. Het is een beproefde techniek die al decennia in gehoorapparaten wordt toegepast.'

'*Pronto, dames en heren!*' Anthony klapt in zijn handen. 'Aan de slag!'

Cyn slaat haar ogen ten hemel. 'Oké, wie is die Zero?'

'Kijk maar op het scherm,' zegt Charly, terwijl hij rustig zijn bureaustoel opzij schuift om ruimte te maken voor Cyn en Jeff.

Op een donker zwart-witbeeld ziet Cyn het gezicht van een man die haar bekend voorkomt – een melancholische maar toch priemende blik, dik haar dat met moeite achterovergekamd is, een smalle snor als een derde wenkbrauw boven zijn lippen.

'George Orwell!' zegt ze.

'Ik kom je vandaag even lastigvallen,' verklaart de Engelse auteur. 'In 1948 schreef George Orwell een boek. Hij gaf het als titel *1984*.' Terwijl Orwell praat verandert zijn gezicht in een pafferige kale kop met een zwarte bril en een boze blik. 'Daarin worden burgers onafgebroken bespioneerd door een almachtige dictatuur die bepaalt hoe ze moeten leven.'

Cyn had het boek voor school moeten lezen. Dat was in 1989, er was geen sprake van een mondiale bewakingsstaat, sterker nog, het communisme en de bijbehorende spionagediensten kwamen ten val.

'Brrr, de rillingen lopen je over de rug, als je je dat probeert voor te stellen. Wat een horrorscenario! De reclameslogan voor het boek

was trouwens: "Big Brother is watching you". Tegenwoordig is *Big Brother* een tv-programma.'

Die Zero houdt wel van gedaanteverwisselingen. In de in elkaar overgaande gezichten herkent Cyn eerst de Amerikaanse president, dan de Britse premier en vervolgens de Duitse bondskanselier en andere regeringsleiders. Ze moet aan de Michael Jackson-video uit haar jeugd denken, alleen was die veel statischer. Ook de stem verandert voortdurend: de ene keer hoort ze een vrouwenstem, de andere keer een mannenstem. Cyn vindt het niet vreemd klinken. Het is eigenlijk wel aangenaam. Er gaat een hypnotiserende uitwerking van uit.

'Neem nou jouw regering. Ze heeft het beste met haar burgers voor. Ze ontwikkelt werkelijk fantastische systemen om iedereen te beschermen: PRISM, XKeyscore, Tempora, INDECT of hoe ze ook mogen heten. Deze geweldige systemen verzamelen en gebruiken data, alles wat ze maar te pakken kunnen krijgen, om elk gevaar voor de bevolking op te sporen en tijdig af te wenden.'

Cyn betrapt zich erop dat ze moet grinniken. Zero heeft gevoel voor humor.

'... en wat krijgen de regeringen ervoor terug? Ze worden uitgemaakt voor "Big Brother"! Waarom luistert de National Security Agency eigenlijk over de hele wereld telefoon- en internetverkeer af? Het beeld verandert weer. Zero staat in een donker pak en met een zonnebril op in een metro. Om hem heen staan mensen in hun telefoon te praten. 'Denk je dat het leuk is om de godganse dag een hoop onbenulligheden, gewichtigdoenerij en onzin aan te moeten horen? Dat doe je jezelf alleen maar aan, als je het echt, echt heel goed met de mensen voor hebt! Omdat men hoopt terroristen op het spoor te kunnen komen in die berg informatie. Voel je je nu veiliger? Dat hoop ik maar! Nee? Heb je bezwaren? Noem je de staat nog steeds "Big Brother" zoals in 1984?'

De beelden volgen elkaar snel op en vragen Cyns volledige aandacht. Zero is nu een jonge vrouw, blond, in een rood sportbroekje en een wit shirt. Ze loopt door een grijze, sombere mensenmassa, die naar een groot beeldscherm met een ernstig kijkende spreker staart en ze zwaait met een heel grote hamer boven haar hoofd.

'In 1984 maakte een computerproducent reclame voor hun nieuwste model met de slogan: "Apple introduceert de Macintosh. En je zult zien waarom 1984 niet zoals 1984 zal zijn.'" Dezelfde fabrikant

die iPhones en iPads maakt die permanent registreren waar we gaan of staan. Waarop apps onze adreslijsten achterhalen en ongegeneerd doorgeven. Die apps uit de appstore verbant, als ze iets laten zien, zeggen of doen wat Big Apple niet bevalt. Een blote tepel? O mijn god! Maar laten we eerlijk zijn. Google en alle anderen controleren je evengoed met hun diensten, mobieltjes, brillen en sensoren...'

Cyn kan alleen maar instemmend knikken. Dat is precies de reden dat ze zo sceptisch is over al die technische vernieuwingen van de afgelopen jaren.

Zero verandert in een politieagent en praat verder: 'Stel je voor dat jouw regering of de politie aan jou zou vragen om altijd een kastje bij je te dragen dat constant bijhoudt waar je bent en wat je aan het doen bent. Je zou je middelvinger opsteken! Maar je betaalt de dataoligarchen van deze wereld er wel voor om je te laten bespioneren. Dat is de overtreffende trap van controleren! Mag ik er alsjeblieft geld voor geven om mijn locatie door te geven en mijn gegevens te verwerken? Daar kunnen de veiligheidsdiensten van deze wereld nog iets van leren!' Zero's stem wordt zachter, snijdender. 'Daar komen ze aan met hun Trojaanse paarden en beloven je zoekresultaten, contact met vrienden, plattegronden, liefde, succes, fitheid, aanbiedingen en god weet wat – maar in hun buik zitten gewapende soldaten te wachten op het juiste moment om toe te slaan! Met hun pijlen raken ze je hart en je hoofd. Ze kennen je beter dan welke veiligheidsdienst dan ook. Ze kennen jou zelfs beter dan jij jezelf kent! Rest nog de vraag, die al vaker is gesteld: wie controleert de controleurs? En wie controleert op zijn beurt weer hun controleurs? Maar misschien ligt het antwoord in de vraag besloten. Iedereen houdt elkaar in de gaten,' zegt Zero nu op bijna vrolijke zangerige toon, terwijl hij met zijn vinger naar de camera wijst. 'Little Brother, ik houd je in de gaten.' Opeens wordt hij weer serieus. 'Maar ons niet! En overigens ben ik van mening dat de datamonsters vernietigd moeten worden.'

'Knap gemaakt,' zegt Cyn vol bewondering.

'Dat is niet zo moeilijk met de huidige animatiesoftware,' zegt Jeff.

'De afgelopen jaren heeft Zero meer dan veertig van dit soort filmpjes op internet gezet,' merkt Charly op.

'Ik zal ze voor morgen bekijken,' zegt Jeff.